

Ежътъ нѣма нито рѣцѣ, нито широки уста, затова не можеше да ги занесе въ жилището си. Отъ начало почна да ги търкаля съ муцунката си, но работата вървѣше много бавно; тогава той ги закара въ една малка трапчинка, възкачи се на високото мѣсто, сви се на кжлбо и се търкулна върху тѣхъ. Тутаки хубавитѣ ябълки се набодаха на остритѣ му бодли и ежътъ ги понесе къмъ дупката си.

На другия день той пакъ се опѣти къмъ овошната градина, за други ябълки. Въ това врѣме три неканени мишки влѣзоха въ дупката му и почнаха съ голѣма охота да ядатъ ябълкитѣ на ежа. Като се наядоха, легнаха да си почиватъ. Но за тѣхно нещастие, бодливко се връща съ нови ябълки, съ фенеръ въ рѣжа и отива да ги остави при другитѣ. Ала вмѣсто ябълки, той вижда да лежатъ въ дупката му три полски мишки.

— Ахъ, вие безочливи крадци! — развика се ежътъ. Какъ смѣете да посѣгате на моето имущество! Още днесъ ще ви дамъ подъ сждъ на справедливия сѣдия — сивиятъ котакъ на градинаря! . . .